

SENTÈNCIA 2001-17 DE 9 DE MARÇ DE 2001

CASS. INVALIDESA MALALTIA DEL GRUP III. Denegació.
L'assegurat es pot valer per ell mateix per realitzar tots els actes
quotidians de la seva vida. Valoració de les proves. SEGONA INSTÀNCIA
JURISDICCIONAL. El fet que la sentència de la primera instància li hagi
estat favorable, ni impedeix a l'apel·lat fer valer novament les seves
al·legacions en la segona instància, com la de caducitat del recurs
jurisdiccional formulat per l'apel·lant.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència 2000-77, de 22 de setembre de 2000, va desestimar la demanda interposada pel Sr. E.R.C. i va declarar ajustades al Dret les resolucions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social de 17 de setembre i de 18 de desembre de 1998 que li havien denegat la seva petició de declarar-lo en situació d'invalidesa malaltia del Grup III enlloc del Grup II que ja tenia.

2.- Contra la sentència es va interposar un recurs d'apel·lació per la representació processal de l'assegurat, demanant l'atorgament del Grup III d'invalidesa en atenció a que l'apel·lant no pot dur a terme els actes més essencials de la seva vida quotidiana.

3.- Un cop designat el magistrat ponent, de l'anterior escrit se'n donà trasllat a la representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social, que el va contestar reproduint l'excepció de caducitat de l'acció que havia fet valer en la primera instància i demanant-ne la confirmació en quant al pronunciament sobre el grau d'invalidesa.

4.- La vista va tenir lloc el dia 9 de febrer de 2000, i en ella les parts van fer les manifestacions més adients a llurs respectius interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- L'article 2 del Reglament d'Aplicació número 18 considera com invàlids per malaltia del Grup 3 a tots aquells que requereixin l'assistència d'una tercera persona per a les activitats essencials de la seva vida i la resolució judicial que és objecte d'aquest recurs d'apel·lació considera que la situació de l'apel·lant no és enquadrible en el supòsit esmentat.

La sentència de la Batllia valora correctament els documents mèdics que obren a les actuacions, consistents en l'informe realitzat a Lugo pels facultatius de l'Institut Nacional de la Seguridad Social (folis 47 a 49); per l'informe de l'assessoria mèdica de la CASS (foli 50) i pel Servei de Medicina Forense del Departament de Medicina Legal que va ser emès en període probatori, informes que descriuen les seqüeles de l'accident de trànsit que pateix l'assegurat, consistents en l'amputació de l'extremitat inferior esquerra supra condilea, que supera amb una pròtesi articulada, i l'atròfia de l'extremitat superior esquerra amb ma en urpa.

En tots ells es posa en relleu que el Sr. E.R.C. només precisa ajut per dur a terme correctament alguns actes que requereixen la utilització de les dues mans però es pot valer per ell mateix per realitzar tots els actes quotidians de la seva vida, per la qual cosa la sentència que així ho considera s'ajusta al Dret i cal desestimar el recurs d'apel·lació interposat en contra.

Tercer.- En la segona instància i al contestar el recurs d'apel·lació, la Caixa Andorrana de Seguretat Social reproduïx l'excepció de caducitat que va fer valer en la primera i que li fou desestimada en la sentència.

La naturalesa del recurs d'apel·lació permet a les parts reproduir les al·legacions fetes en la primera instància, possibilitat que correspon, òbviament a l'apel·lant, però també a l'apel·lat, ja que si no fos així mai podria obtenir una resposta jurisdiccional a allò que va al·legar, en no poder recórrer la sentència perquè li havia estat favorable.

Tanmateix, l'excepció de caducitat que li fou desestimada per la Batllia ho ha de ser ara novament perquè com diu la sentència i es constata en l'expedient, la CASS no solament va dictar un pronunciament sobre el fons de la patologia invalidant que adduïa l'assegurat sinó que va resoldre sobre el fons el recurs administratiu presentat extemporàniament en la resolució de 18 de desembre de 1998 sense fer cap objecció de caducitat.

Quart- No hi ha mèrits per a una condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. E.R.C. contra la sentència del Tribunal de Batlles, Secció administrativa, núm. 2000-77, de 22 de setembre de 2000, que es confirma, sense fer cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.